

Tabi László: Szerény ember

2011 június 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Este 11 után csengetésre riadtam. Magamra kaptam köntösömet, villanyt gyújtottam és kisettem ajtót nyitni. Blekk Vince állt ott, egyike távoli rokonaimnak.

— Felébresztettek... — mondta s hangja tele volt b?nbánattal — jaj istenem, hogy erre nem gondoltam...
— Sebaj — feleltem könnyedén (ha már egyszer felcsöngetett a pimasz) — fáradj beljebb, Vincém...

— Nem, nem... — tiltakozott hevesen — ?szintén szólva csak itt a lépcs?házban néztem meg az órát... Nagyon kés? van, bocsáss meg, megyek

— Ne izélj, Vince, gyere be, kapsz egy feketét...

— Nem, nem... A világért sem... Kés?re jár, aludj tovább, öregfiú.

— Karonragadtam és becibáltam. Odatettem a spirituszlángot a lombik alá, hogy felmelegítsem a maradék felét. Vince ült és hallgatott.

— Hogy vagy? — kérdezte kés?bb halkán, szemlesütve.

— Köszönöm, jól. És te?

— Én is jól. Jaj, de resteltem, hogy felébresztettelek... Ha csak sejtettem volna, hogy alszol...

— Hagyd ezt a marhaságot — vágtam közbe, és mert megmelegedett a kávé, tölteni akartam neki. Alig emeltem csészéje fölé a lombikot, megragadta a karomat:

— Köszönöm, elég... — rebegte — ne fáradj...

— De hát még egy csöpp sincs a csészédben...

— Nem akarom elinni bel?led... Tudom, hogy kedveled a feketét...

— Marad nekem is...

— De eltehetted volna reggelre... Csak úgy beállítok ide és megiszom a feketédet... Bocsáss meg, öregfiú...

*

Rövid birkózás után megtöltöttem a csészéjét és odatartottam a cukortartót.

— Köszönöm, öregfiú... Ne... nem...

— Hát csak nem iszod keser?en?

— Nem akarlak megfosztani a cukrodtól... — mondta és vett egy csipetnyit — ritka kincs ez manapság... Megkeverte a kávéját és kortyolt egyet. Aztán tanácstalanul néztünk egymásra. Végre újra megszólalt, elvörösödve, halkán.

— Kérlek, ha nem haragszol, öregfiú...

— Parancsolj...

— Csak ha nem veszed rossznéven... Jaj, de resteltem...

Legszívesebben fejbevertem volna a gázórakulccsal ezt a szerény brigantit, ezt az udvarias dögöt, de türt?ztettem magam.

— Ki vele, Vince — biztattam.

—De igazán nem... Jaj de resteltem magam... Oly kínos... Szóval... Ha nem neheztelsz meg... Minden porcikámban remegtem az idegességt?l.

— Beszélj már, no...

— Kérlek... Ha nem terhellek vele... De igazán, csak ha nem terhellek vele... Tudom, hogy nem illik... Szóval... Az agyam lassanként megtelt vérrel. Éppen rá akartam rohanni, hogy átharapjam a torkát, amikor végre kibökte:

— Kérlek, öregem... Ha volnál kedves még egy kis cukrot a kávémba...

Aztán megitta kávéját és számtalan bocsánatkérés közepette távozott. B?nbánó zokogása még a földszintr?l is hallatszott.

Tabi László

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magyarmenedek.com

Ajánló